

Умоцуйтеся зручніше на нашому літай-килімі, маленькі читачі та слухачі, скоро він вирушає до чарівного світу народних казок!

Мальовничі лани та безкраї простори, фантастичні індіанські вігвами та великі міста, безкраї дороги і високі скелясті гори. Там відважні ковбої мудрують, як розіграти свого друга-шибайголову Паса, а крихкий Пряничний чоловічок вирушає у небезпечну подорож. Винахідник сер Клод дивує всіх своїм геніальним винаходом — Вічним двигуном, а маленький Замбо завдяки своїй кмітливості рятується від лева, пантери, тигра та шакала. У далекому штаті Вірджинія живе такий дужий чоловік, що його називають Геркулесом, а Техасі мешкає справжній Робін Гуд! Герої американських народних казок готові розповісти вам свої історії!

www.bookclub.ua
ISBN 978-617-12-4305-7

9 786171 124305 7

ПРЯНИЧНИЙ ЧОЛОВІЧОК
ТА ІНШІ АМЕРИКАНСЬКІ КАЗКИ

ЛІТАЙ-КИЛИМ
КАЗКИ НАРОДІВ СВІТУ

ПРЯНИЧНИЙ
ЧОЛОВІЧОК
ТА ІНШІ АМЕРИКАНСЬКІ КАЗКИ

ЛІТАЙ-КИЛИМ
КАЗКИ НАРОДІВ СВІТУ

●

ПРЯНИЧНИЙ ЧОЛОВІЧОК

ТА ІНШІ АМЕРИКАНСЬКІ КАЗКИ

ХАРКІВ 2018

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821-34-93
П68

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Шановні правовласники!

Ми вжили всіх можливих заходів, щоб знайти вас і домовитися про придбання прав на використання у наших книгах перекладених вами казок.

Проте інформація з цього питання відсутня.

Ваші твори мають високу художню цінність, є одними з найкращих серед наявних у наш час перекладів, тому, з огляду на відсутність відповідної інформації, ми взяли на себе сміливість надрукувати їх.

Будь ласка, з питань пред'явлення авторських прав на переклад або обробку вміщених у цій книзі казок звертайтеся до видавництва «Книжковий Клуб “Клуб Сімейного Дозвілля”» (тел. 057-783-88-89).

На обкладинці використано ілюстрацію *Анастасії Кустової*

Дизайнер обкладинки *Аліна Ачкасова*

ISBN 978-617-12-2259-5 (серія)
ISBN 978-617-12-4306-4

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2018

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2018

Ковбойський розіграш

Розіграти свого товариша — наймиліша річ у ковбоїв. Їх хлібом не годуй, дай когось розіграти. А оскільки ковбої великою делікатністю не вирізняються, їхні розіграші часто бувають простацькими, а іноді й жорстокими. Але ж ковбої — це пастухи, а що взяти з пастухів?

Ось лише одна історія про те, як ковбої вирішили покепкувати зі свого товариша на прізвисько Пастор. Його знали веселим і досить вихованим хлопцем, яких так мало в строкатій компанії погоничів худоби. Компаньйони називали його коротко — Пас.

Унікальність Паса полягала ще й у тому, що він був просто схиблений на вивченні навколишнього світу. Тоді

як його товариші весь свій вільний час просиджували в салуні, Пас нишпорив преріями в пошуках рідкісних комах і нетямився, натрапивши на небачену досі пташку.

А оскільки люди не люблять тих, хто вирізняється з-поміж інших, то Пасу судилося поплатитися за свою унікальність. Ковбої вирішили саме над ним влаштувати знаменитий у тутешніх землях розіграш — так зване «цькування бекасів». А оскільки Пас був родом не з цих країв, то про розіграш, в якому йому випала сольна партія, він і гадки не мав.

Отож однієї погожої днини хтось із ковбоїв звернувся до Паса з питанням: чи доводилося йому коли-небудь брати участь у цькуванні бекасів.

— Чи полював я на бекасів? — Пас не одразу зрозумів, про що мова. — Аякже, сотні разів!

— О, ні, мій юний друже, — заперечив ковбой на прізвисько Пройди-світ. — Я не про те, щоб стріляти в бекасів, це кожен зможе. А ось ловити їх мішком — не кожному до снаги. Але невже ти не чув про цькування бекасів? У нас навіть малюк знає, що це таке!

— То я не з тутешніх, тому зроду-віку не чував про цькування бекасів, — мовив Пас. — Але поясни, як можна зловити мішком бекаса? Він верткий і швидкий, його навіть куля не завжди доганяє!

— То це найпростіше! — встряв у розмову інший ковбой. — Якщо, звичайно, знати, як правильно цькувати бекаса.

— А як же правильно? — зацікавився Пас.

— Отже, слухай. Щоб цькувати бекаса, збирається бригада мисливців,

чоловік п'ять-шість, надвечір вони відправляються на болото, якраз туди, де в заростях очерету бекаси зазвичай влаштовуються на ніч. Один мисливець бере мішок (бажано якнайбільший, щоб багато птиці в нього влізло) і кілька свічок. Далі цей мисливець з мішком і свічками вибирає місце, воно має бути по центру болота. Він ставить перед собою свічки і, дочекавшись повної темряви, запалює їх. Інші ж мисливці бігатимуть навколо нього по спіралі: спочатку великими колами, потроху їх звужуючи, доки не наблизяться до мисливця з мішком. У руках вони повинні тримати старі бляшанки і щосили торохкати ними, щоб зігнати з гнізд якомога більше бекасів. Як відомо, птахи у темряві нічого сінько не бачать: вони — наче метелики, що летять на світло. Тому всі наполохані загоничами птахи поле-

тять на світло свічок перед мішком. А там — потрапляють у відкритий мішок. Усе дуже просто — це не полювання, а справжня розвага!

— Я саме знаю одну таку місцину, де можна гарантовано набрати повний мішок бекасів! — вів далі Пройдисвіт. — Воно за три милі звідси. Клянуся честю, бекасів там сила-силенна! Напевно, краще взяти кілька мішків, бо один швидко наповниться!

Не знав юний Пас, що честь, якою клявся Пройдисвіт, — це не те, чим дорожить ковбой, а тому і клятві такий гріш ціна.

— То чого ж ми чекаємо! — вигукнув Пас. — Невже у цьому поважному закладі не віднайдеться з півдюжини сміливців, які б сьогодні поночі не відмовилися прогулятися на болото?

У передчутті розіграшу охочих узяти участь у цькуванні бекасів не бракувало.

Пройдисвіт не брехав, стверджуючи, що кожен тутешній знає про розіграш — усі, окрім Паса, вже не раз брали участь у цій розвазі, тому добре знали, що до чого.

Оскільки вже вечоріло, замість відкладати вирушили до того місця, про яке говорив Пройдисвіт. Його, до речі, не дарма так прозвали. Він виходив усі околиці і знав місцевість не гірше за червоношкірих, яких удалося витурити звідси лише кілька років тому.

До потрібного місця діставалися якимись дивними стежками, що раз по раз химерно звивалися; продиралися крізь колочий чагарник, аж доки не вийшли до грузького — на кожному кроці по кісточки — болота.

Комарі хмарами кружляли над очеретами.

Діставшись до потрібного місця, всі зупинилися й бурхливо засперечалися:

кому ж тримати мішок. Кожен вдавав, що прагне цього понад усе, бо ж ловити бекасів у мішок веселіше, ніж бігати серед очерету з порожньою бляшанкою.

— Панове, — звернувся Пройдисвіт до громади. — Чого ви сперечаєтесь? Адже потримати мішок може і новачок. А піднімати бекасів — тут потрібні досвід і вправність. Тому нехай Пас тримає мішок, а решта будуть заганяти птицю.

Доводи Пройдисвіта здалися досить логічними, і суперечки припинилися. Запалили три здоровенні свічки й увіткнули їх у болотну твань.

Пас з відкритим мішком у руках став перед ними.

— Тримай мішок обома руками, — повчав Пройдисвіт. — Бекас — птах хоч і маленький, але сильний! Тут важливо, щоб вони у тебе мішок не вирвали.

— Добре, так і зроблю! — відказав Пас, відбиваючись від комарів, що щільно обсіли його обличчя.

І ось Пас залишився на самоті. Всі інші пішли. Піднімати бекасів? Звичайно ж ні!

Ковбої попрямували найкоротшою стежкою назад до салуну. Геть з болота, яке аж кишіло комарвою. Дісталися швидко, оскільки на болото йшли спеціально петляючи, щоб заплутати Паса, а назад поспішали до тепла і затишку. А в салуні, не приховуючи один від одного дурного захвату, разом кепкували з наївного хлопчини, який оце зараз тримає обома руками мішок; у той час як хмари комарів злітаються на світло запалених свічок.

Ковбої засиділися в салуні, а потім вирішили заночувати тут таки, у стайні, щоб не плентатися до свого табору.

Пас повернувся до салуну ближче до ранку. Дорогою він на додачу ще й заблукав. За ніч бідолаха натерпівся жаху.

Мішок, який він розраховував набити бекасами, Пас приніс із собою. І попрямував із ним до того місця, де спали Пройдисвіт та інші ковбої, що ходили на «цькування бекасів».

Щойно побачивши його, Пройдисвіт поцікавився:

— Ну як, багато вполював бекасів? Мішка вистачило?

— Клянуся твоєю честю — багато! — відповів Пас і витрусив на Пройдисвіта та інших жартунів повний мішок. — Переконайся!

Веселий жартівник заревів від жаху і схопився на ноги; інші слідом за ним. Ковбої забігали по двору перед салуном. При цьому вони оскаженіло чухмарилися і голосно лаялися.

А справа була от у чому: Пас висипав із мішка понад п'ятдесят фунтів величезних чорних мурашок. Хтохто, а любитель комах достеменно знав, що чорні техаські мурахи кусаються болючіше за отруйних змій. Уночі, заблукавши, Пас випадково набрів на мурашник чорних техаських мурах. І зібрав їх усіх до свого мішка: щоб «віддячити» своїм подільникам у цькуванні бекасів.

Результат перевершив найсміливіші очікування: кривдники були покарані й відтоді вже не вдавалися до подібних розіграшів.

Пряник-чоловічок

А зараз казочка, яку ще ваша прабабуся у власному дитинстві чула.

На околиці одного села, край лісу, жили собі дідусь та бабуся. На зріст вони були маленькі, тому жили в невеличкому будиночку. Старі вважалися добрими людьми, бо багато добра іншим людям робили. Все у них в житті складалося добре. Все, крім одного — не трапилося їм нагоди завести діточок. Скільки дідусь у церкві Бога про те не просив, скільки старенька в капусті дітей не шукала, а ніяк не вдавалося їм надбати сина чи доньку...

Одного разу старенька вирішила спекти своєму чоловікові пряників. Приготувала імбирне тісто, покачала

його на столі, а потім, для забавки, взяла та йвиліпила крихітного чоловічка: з крихітними рученятами, крихітними ноженятами та крихітною голівкою.

Ох і гарнесенький вийшов пряник-чоловічок! Потім старенька поставила його пектися в духовку.

Минуло з півгодини, і старенька вирішила перевірити, чи випікся вже її пряник. Вона відкрила затулку, і з печі вискочив маленький пряник-чоловічок. Він стрибнув на підлогу і чкурнув із дому.

Від здивування старенька навіть рота розтулила — настільки широко, що її вставна щелепа ледь не випала. Але, опанувавши себе, вона гукнула чоловіка, і вони щодуху кинулися наздоганяти пряника-чоловічка. Але його було годі наздогнати. Крихітні ніжки малюка дріботіли так швидко, що

наздогнати його міг тільки вітер, та й то, якби сильно задув; куди вже там бабці з дідом!

А пряник-чоловічок біг і не зупинявся. Ось він уже дістався ранчо, де наймити молотили пшеницю. Вони угледіли пряника-чоловічка і кинулися за ним.

Побачивши погоню, той, не зупиняючись, заспівав на весь голос таку пісеньку:

Я від бабуні втік! Ги-ги!
І від дідуся втік! Так-так!
І від вас втекти здужаю!

Подався втікач через поле зелене, де наймити косили трави високі.

Побачивши пряника-чоловічка, косарі кинулися йому навперейми.

Але коротун пришвидшився і знову заспівав:

Я від бабуні втік! Ги-ги!
І від дідуся втік! Так-так!

І від наймитів з молотарками утік!
І від вас втекти здужаю!

Ось назустріч прянику-чоловічкові йде корова, дзвоником на шії дзеленчить. Побачила чоловічка і побігла за ним. Та де їй наздогнати прудкого відчайдуха! А він, обернувшись до корови, заспівав:

Я від бабуні втік! Ги-ги!
І від дідуся втік! Так-так!
І від наймитів з молотарками утік!
Навіть косарі не наздогнали мене!
І від тебе, рогата, втечу!

Розлютилася корова. «Сколю тебе рогами, пряничку-чоловічку!» — кричить йому. Щоправда, аби сколоти, потрібно спочатку наздогнати, а їй це несила.

За кілька миль перестріла чоловічка свиня, що у бруді валялася та зі своєї рийки бульбашки у багнюці пускала. Щойно вгледівши втікача, вирішила

поласувати пряничком і кинулася за ним. Але куди свині товстій верткого чоловічка наздогнати!

Заходився той їй свою пісеньку співати:

Я від бабуні втік! Ги-ги!
І від дідуся втік! Так-так!
І від наймитів з молотарками утік!
Навіть косарі не наздогнали мене!
Позаду і корова рогата!
Не доженеш мене нізащо,
підсвинок пузатий!

Свиня аж заверещала, обурюючись. Погрожувала чоловічкові: розтопчу, у багнюці виваляю! Та де їй, пузатій, пряника спобігти! Заволала свиня від безвиході й, сердита, до своєї калюжі повернулася.

Далі біжить чоловічок, аж бачить — щось руде попереду. «Онде лисиця стоїть. А я і про неї у своїй пісеньці заспіваю!» — подумки мовив чоловічок і заволав щосили:

Я від бабуні втік! Ги-ги!
І від дідуся втік! Так-так!
І від наймитів з молотарками утік!
Навіть косарі не наздогнали мене!
Позаду і корова рогата!
Позаду підсвинок пузатий!
Прощавай, руда лиско!

Аж тут чоловічок припустився фатальної помилки. Адже всім відомо, як швидко бігають лисиці. І лисиця пустилася за ним навздогін. Не пробіг пряник і чверті милі, як наздогнала його лисиця. А в лисиць із пряниками розмова коротка.

Почала вона його їсти.

— Ах, ох! — застогнав пряник-чоловічок. — Від мене відкусили четвертину!

Ось лиска ще раз відкусила від пряника-чоловічка, і він знову застогнав:

— Ой-ой-ой, від мене вже половину відкусили!

Після того як утрете відкусила лиска від пряника-чоловічка, він промовив:

— Ай-ай, три чверті відкусила лисиця проклята! Ось я і пропав... Краще б з бабунею і дідусем залишився!

Це були його останні слова.

Про сера Клода і вічний двигун

Жив у одному невеличкому містечку на березі океану сер Клод. Примітним цей сер був лише тому, що мав велику мету, якої будь-що хотів досягнути за життя. А метою тією було створення вічного двигуна. Тобто двигуна, який працював би без палива, але при цьому не зупинявся ні на хвилину.

Варто зазначити, що Клод понад усе захоплювався отими гвинтами-болтами-гаєчками-шайбочками. Коли люди зверталися до нього із питанням, навіщо йому те, він завжди відповідав:

— Я прагну відкрити людству таємницю вічного двигуна. Адже це єдине, що дозволить нам зробити прорив у еволюції! Вічний двигун потрібніший

людству, ніж золото, яке алхіміки намагаються добути з олива. Завдяки вічному двигуну машини працюватимуть самі. Уявляєте, яку купу грошей можна заощадити на паливі?

На таку палку промову одні відповідали сміхом, а інші казали:

— А може, він не такий уже й дивак, яким здається. Може, він щось знає?

Навколо сера Клода вічно крутився натовп перехожих і роззяв, що витріщалися на конструктора вічного двигуна: дивилися, як він кує чи паяє. Клод звик і не звертав на те жодної уваги...

Якось лагідним весняним ранком сер Клод вирішив порибалити. Він узяв свій ялик, кинув у нього гарпун і, трохи попрацювавши веслами, відплив на пристойну відстань, щоб побути на самоті. Віддалившись від берега, що вже й містечка не розгледіти,

він підняв весла і став чекати, стискаючи гарпун у руці; вдивлявся у неспокійні хвилі, які билися об облавок ялика. Серу Клоду хотілося загарпунити великого крилатого ската, чи, як його ще називають, морського диявола. Тоді їх багацько водилося біля берегів містечка, в якому мешкав сер Клод.

У ялику було зручно і приємно. Сер Клод захитався на хвилях, підставляючи теплим сонячним променям обличчя, і невдовзі зовсім забув про мету свого плавання. Йому вже не хотілося своїм гарпуном заподіювати зло рибі, яка безтурботно плавала в теплих водах океану. Думками він був далеко: серед коліщаток, які б крутилися безупинно — з ранку і до смерку...

Зі світу чарівних механізмів сера Клода вирвала не менш чарівна картина: під його човном на невеликій

глибині проплив величезний скат. Сер Клод побачив могутні розпростерті крила гігантського морського диявола, і думки про те, що він не хоче завадати рибині лиха своїм гарпуном, одразу щезли. Анітрохи не замислюючись про те, що з таким велетнем йому не впоратися, сер Клод схопив гарпун і впевненим рухом кинув його в рибину. Не те щоб наш герой був відмінним гарпунером, але цього разу його хисту позаздрили б і майстри своєї справи. Гарпун глибоко пішов під воду і влучив у ската. Збожеволівши від болю і люті, той рвонув уперед. Хоч який великий був скат, але ялик все ж був більший і втекти на глибину здобичі не дозволив. Клод, відчувши, що на його гарпуні великий і сильний трофей, поспіхом прив'язав мотузку до носа човна, бо від потужних ривків ската міг випасти за облавок.

— Еге-ге, та мені сьогодні пощастило! — прокричав Клод.

Знав би він, наскільки йому «пощастило», радості було б значно менше. Скат зрозумів, що втекти в океанську глибіню йому не вдасться, тому попрямував подалі від берега зі швидкістю торпеди.

Сер Клод зрозумів: якщо він нічого не зробить, то опиниться посеред океану без їжі та води, а це — неминуча загибель.

Тоді він кинувся до керма ялика і повернув його, скеровуючи човника до берега. Ялик круто нахилився, але зміг-таки розвернути прудкого ската. І Клод помчав до берега.

Тим часом на пристані містечка зібралися його мешканці. Вони спостерігали, як ялик сера Клода без вітрил і весел на божевільній швидкості мчить бухтою.

— Мабуть, Клод таки збудував свого вічного двигуна! — вигукнув хтось із натовпу.

— Схоже на те — без вітрил і весел не попливеш з такою швидкістю, — підтакнув ще один роззява.

Городяни захоплено дивилися, як сер Клод хвацько входив у повороти, майже торкаючись облавком свого ялика водної гладіні. Вони аплодували винахіднику; навіть ті, хто вважав його диваком, остаточно змінили свою думку і кричали «браво» голосніше за інших.

Але на ялику треба було вже кричати «рятуйте». Сер Клод геть знесилився, борючись із могутнім скатом, який, здавалося, анітрохи не втомився. Винахідник раз по раз розвертав свого човна до берега, але щойно підпливав до нього, аж скат повертав назад, у відкритий океан.

Під час одного з таких маневрів руль ялика зламався. Тепер сер Клод був у полоні у ската, який, повернувши від берега, попрямував у безкраї води Тихого океану...

Люди захоплено дивилися, як сер Клод відпливав від них за обрій, де й щез. Більше винахідника ніхто не бачив і звісток про його долю не отримував. Серед городян поповзли чутки, що сер Клод збудував вічний двигун і поплив до Лондона — щоб запатентувати винахід. За кілька років ім'я нашого винахідника обросло легендами та байками, а на його будинку повісили величезну дошку з написом: «У цьому будинку жив винахідник, що винайшов і сконструював вічний двигун».

Містер Сміт і Віллі

Найкращою зі змій, що тільки відомі людям, була гримуча змія, яка одного пізнього вечора приповзла на залізничну станцію, розташовану в пониззі Міссісіпі. Працівник цієї станції на ім'я... Назвемо його містером Смітом, хоча можна назвати й будь-яким іншим ім'ям. Отож він залишив двері на ніч прочиненими — щоб прохолодний вітерець з річки продував сторожову будку.

Як потім розповідав містер Сміт, того вечора він мав достобіса роботи: йому навіть не дали подрімати на робочому місці! І раптом до його вуха долетіли якісь дивні звуки, що не були схожі на скрекит коників, ухання сови або квакання жаб. Сміт роззирнувся й біля ніжки стільця побачив те, що змусило

Зміст

Ковбойський розіграш	5
Пряник-чоловічок	15
Про сера Клода і вічний двигун	22
Містер Сміт і Віллі	29
Великий моряк Насувається Штурм	39
Замбія і його подарунки	58
Геркулес зі штату Вірджинія	69
Білл і Джим Харрісони	78
Як доктор Вокер навчив суддю ввічливості	90
Вождь вовків	99
Сем Бес — Робін Гуд із Техасу	125
Хомо-потворус, або Як янки жителів півдня надурили	134
Правосуддя містера Паркера	141

Як капітан матроса лікував.....	150
Як містер Барнем розбагатів	153
Капітанський пудинг	161
Уславлений стрибун Семюель Петч	164
Як техасці коней продавали	181
Про дівчину, що не знала, кого взяти за чоловіка	192
Пихатий кажан	205
Допитливий янкі	209
Крісло прабабусі	212
Чому на хвості в опосума немає шерсті	217
Патрик Генрі та справа про те, хто кого вкрав.....	222
«Бульдог» капітана Елізера.....	235

Літературно-художнє видання

Серія «Літай-килим: казки народів світу»

Пряничний чоловічок та інші американські казки

Укладач ФРЕЗЕР Афанасій

Керівник проекту *М. Г. Шакура*
Відповідальний за випуск *Н. Ю. Олянішина*
Редактор *Н. С. Виноградова*
Художній редактор *А. В. Ачкасова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *К. О. Єрохін*

Підписано до друку 14.11.2017. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «SchoolBook».
Ум. друк. арк. 12,6. + кольор. вкл.
Наклад 10 500 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61052, м. Харків, вул. Різдяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

КНИЖКОВИХ

- за телефонами довідкової служби (050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life); (067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

- на сайті Клубу: www.bookclub.ua
- у мережі фірмових магазинів див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@ksd.ua

Для гуртових клієнтів

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@ksd.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@ksd.ua

Пряничний чоловічок та інші американські казки / П68 укл. А. Фрезер. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2018. — 240 с. : кольор. вкл.

ISBN 978-617-12-2259-5 (серія)

ISBN 978-617-12-4305-7

Умоцуйтеся зручніше на нашому літай-килімі, маленькі читачі та слухачі, — скоро він вирушає до чарівного світу народних казок! Мальовничі лани та безкраї простори, фантастичні індіанські вігвами та великі міста, безкраї дороги і високі скелясті гори. Там відважні ковбої мудрують, як розіграти свого друга-шибайголову Паса, а крихкий Пряничний чоловічок вирушає у небезпечну подорож. Винахідник сер Клод дивує всіх своїм геніальним винаходом — Вічним двигуном, а маленький Замбо завдяки своїй кмітливості рятується від лева, пантери, тигра та шакала. У далекому штаті Вірджінія живе такий дужого чоловіка, що його називають Геркулесом, а Техасі мешкає справжній Робін Гуд! Герої американських народних казок готові розповісти вам свої історії!

УДК 821-34-93